VISPĀRĒJĀS TIESAS SPRIEDUMS (sestā palāta paplašinātā sastāvā)

2011. gada 16. jūlijā *

Lieta T-194/06

SNIA SpA, Milāna (Itālija), ko pārstāv A. Santa Marija [*A. Santa Maria*], K. Biskareti di Rufja [*C. Biscaretti di Ruffia*] un E. Gambaro [*E. Gambaro*], advokāti,

prasītāja,

pret

Eiropas Komisiju, ko sākotnēji pārstāvēja V. di Buči [*V. Di Bucci*] un F. Amato [*F. Amato*], pēc tam — V. di Buči [*Di Bucci*] un V. Botka [*V. Bottka*], pārstāvji,

atbildētāja,

par prasību daļēji atcelt Komisijas 2006. gada 3. maija Lēmumu C(2006) 1766, galīgā redakcija, attiecībā uz procesu saskaņā ar [EKL] 81. pantu un EEZ līguma 53. pantu (Lieta COMP/F/38.620 — Ūdeņraža peroksīds un perborāts) tiktāl, ciktāl tas attiecas uz prasītāju.

* Tiesvedības valoda — itāļu.

VISPĀRĒJĀ TIESA (sestā palāta paplašinātā sastāvā)

šādā sastāvā: tiesneši V. Vadapals [*V. Vadapalas*] (referents), kurš pilda priekšsēdētāja pienākumus, A. Ditrihs [*A. Dittrich*] un L. Trišo [*L. Truchot*],

sekretārs H. Palasio Gonsaless [*J. Palacio González*], galvenais administrators,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2010. gada 19. maija tiesas sēdi,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

Tiesvedības rašanās fakti

1 Prasītāja *SNIA SpA* ir saskaņā ar Itālijas tiesībām reģistrēta sabiedrība. Faktu rašanās laikā tā bija galvenā *Caffaro SpA* (turpmāk tekstā — "*ex-Caffaro*") akcionāre ar līdzdalību 53–59 % apmērā, savukārt *ex-Caffaro* pilnībā kontrolēja sabiedrības *Industrie Chimiche Caffaro SpA* (kas vēlāk kļuva par *Caffaro SpA* un pēc tam par *Caffaro Srl*; turpmāk tekstā — "*Caffaro*") kapitālu. *Caffaro* līdz 1999. gadam tirgoja nātrija perborātu (turpmāk tekstā — "PBS"). 2000. gadā *ex-Caffaro* apvienojās ar prasītāju, kura pilnībā ieguva kontroli pār *Caffaro* kapitālu.

2 2002. gada novembrī *Degussa AG* informēja Eiropas Kopienu Komisiju par aizliegtu vienošanos ūdeņraža peroksīda (turpmāk tekstā — "HP") un PBS tirgos un lūdza piemērot Komisijas Paziņojumu par atbrīvojumu no sodanaudas [naudas soda] un sodanaudas [naudas soda] samazināšanu karteļu [aizliegtu vienošanos] gadījumos (OV 2002, C 45, 3. lpp.).

3 *Degussa* iesniedza Komisijai lietiskos pierādījumus, kas tai 2003. gada 25. un 26. martā ļāva veikt pārbaudes dažu uzņēmumu telpās.

4 2005. gada 26. janvārī Komisija nosūtīja prasītājai un pārējiem iesaistītajiem uzņēmumiem paziņojumu par iebildumiem, uz ko prasītāja atbildēja 2005. gada 25. martā.

5 Pēc iesaistīto uzņēmumu uzklausīšanas Komisija pieņēma 2006. gada 3. maija Lēmumu C(2006) 1766, galīgā redakcija, attiecībā uz procesu saskaņā ar [EKL] 81. pantu un EEZ līguma 53. pantu pret *Akzo Nobel NV*, *Akzo Nobel Chemicals Holding AB*, *EKA Chemicals AB*, *Degussa*, *Edison SpA*, *FMC Corp.*, *FMC Foret SA*, *Kemira Oyj*, *Air liquide SA*, *Chemoxal SA*, prasītāju, *Caffaro*, *Solvay SA*, *Solvay Solexis SpA*, *Total SA*, *Elf Aquitaine SA* un *Arkema SA* (Lieta COMP/F/38.620 — Ūdeņraža peroksīds un perborāts) (turpmāk tekstā — "apstrīdētais lēmums"), kura kopsavilkums tika publicēts 2006. gada 13. decembra *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī* (OV L 353, 54. lpp.). Prasītājai tas tika paziņots ar 2006. gada 8. maija vēstuli.

Apstrīdētais lēmums

6 Komisija apstrīdētajā lēmumā ir norādījusi, ka tā adresāti ir piedalījušies vienotā un turpinātā EKL 81. panta un Eiropas Ekonomikas zonas (EEZ) līguma 53. panta pārkāpumā attiecībā uz HP un tā starpproduktu PBS (apstrīdētā lēmuma 2. apsvērums).

7 Konstatēto pārkāpumu galvenokārt veidoja komerciāli svarīgas un konfidenciālas informācijas par tirgu un uzņēmumiem apmaiņa starp konkurentiem, ražošanas jaudas, kā arī tās potenciālās un faktiskās jaudas ierobežošana un kontrole, tirgus daļu un klientu sadale, kā arī mērķa cenu noteikšana un to ievērošanas uzraudzība.

8 Prasītāja un *Caffaro* "solidāri un atsevišķi" tika atzītas par atbildīgām par attiecīgā pārkāpuma izdarīšanu (apstrīdētā lēmuma 407.–412. apsvērums).

9 Apstrīdētā lēmuma 1. panta k) punktā ir noteikts, ka, laika posmā no 1997. gada 29. maija līdz 1998. gada 13. decembrim piedaloties attiecīgajā pārkāpumā, prasītāja ir pārkāpusi EKL 81. panta 1. punktu un EEZ līguma 53. pantu.

10 Apstrīdētā lēmuma 2. panta g) punktā Komisija prasītājai "solidāri un atsevišķi" ar *Caffaro* uzlika naudas sodu EUR 1,078 miljonu apmērā.

Process un lietas dalībnieku prasījumi

11 Ar prasības pieteikumu, kas Pirmās instances tiesas [tagad — Vispārējā tiesa] kancelejā iesniegts 2006. gada 18. jūlijā, prasītāja cēla šo prasību.

12 Tā kā Vispārējās tiesas palātu sastāvs tika mainīts un tiesnesis referents tagad darbojas sestajā palātā, tad, uzklausot lietas dalībniekus, šī lieta tika nodota sestajai palātai paplašinātā sastāvā.

13 Tā kā viens no tiesas locekļiem nevarēja piedalīties lietas izskatīšanā, Vispārējās tiesas priekšsēdētājs, piemērojot Vispārējās tiesas Reglamenta 32. panta 3. punktu, norīkoja citu tiesnesi, lai papildinātu palātu.

14 Pēc tiesneša referenta ziņojuma Vispārējā tiesa nolēma sākt mutvārdu procesu. Tika uzklausīti lietas dalībnieku mutvārdu paskaidrojumi un to atbildes uz jautājumiem, ko Vispārējā tiesa uzdeva 2010. gada 19. maija tiesas sēdē.

15 Atbilstoši Reglamenta 32. pantam, tā kā viens palātas loceklis nevarēja piedalīties apspriedē, tiesnesis ar vismazāko amata stāžu Reglamenta 6. panta izpratnē atturējās no dalības Vispārējās tiesas apspriedēs un apspriedes turpināja trīs tiesneši, kuri ir parakstījuši šo spriedumu.

16 Prasītājas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

— atcelt apstrīdēto lēmumu tiktāl, ciktāl prasītāja ir iekļauta starp tā adresātiem un tai solidāri ar *Caffaro* uzlikts naudas sods;

— piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

17 Komisijas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

— prasību noraidīt;

— piespriest prasītājai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Juridiskais pamatojums

Lietas dalībnieku argumenti

18 Prasītāja apgalvo, ka, atzīstot, ka tā ir solidāri atbildīga par *Caffaro* pārkāpjošo rīcību, Komisija ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā un acīmredzamu kļūdu vērtējumā, sagrozījusi faktus un nav ievērojusi savu pienākumu norādīt pamatojumu.

19 Pirmkārt, Komisija neesot pierādījusi, ka prasītāja īstenoja izšķirošu ietekmi uz *Caffaro*.

20 Prasītāja apgalvo, ka tā tika atzīta par solidāri atbildīgu par pārkāpumu tādēļ, ka tā bija galvenā *ex-Caffaro* akcionāre ar līdzdalību šīs sabiedrības kapitālā 53–59 % apmērā un ka līdz ar to tā pār *Caffaro* īstenoja "netiešu" kontroli. Ar šo kontroli, kas izrietēja no saiknes starp trim sabiedrībām, nepietiekot, lai atzītu, ka prasītāja ir atbildīga par pārkāpumu.

21 Nepastāvot pilnīgai kontrolei starp iesaistītajām sabiedrībām, Komisija nevarēja prezumēt, ka prasītāja uz *Caffaro* rīcību īstenoja izšķirošu ietekmi. It īpaši tas, ka prasītāja bija apliecinājusi, ka iejaukšanās plāns izraisīja *Caffaro* aiziešanu no PBS tirgus (apstrīdētā lēmuma 411. apsvērums), nepierādot, ka tā uz minēto sabiedrību īstenoja izšķirošu ietekmi.

22 Otrkārt, Komisija neesot pierādījusi, ka *ex-Caffaro* īstenoja izšķirošu ietekmi uz *Caffaro*.

23 Vienīgi ar to, ka mātes sabiedrībai pilnībā pieder meitas sabiedrības kapitāldaļas, nepietiek, lai pierādītu mātes sabiedrības atbildību, un šajā gadījumā Komisija neesot iesniegusi papildu pierādījumu par faktiskas izšķirošas ietekmes īstenošanu.

24 Treškārt, Komisija esot kļūdaini pamatojusies uz to, ka prasītāja bija pievienojusi *ex-Caffaro*.

25 Prasītāja uzskata, ka Komisija neesot varējusi pierādīt, ka tā īstenoja izšķirošu ietekmi uz *Caffaro*, un līdz ar to Komisija starp paziņojumu par iebildumiem un apstrīdēto lēmumu esot mainījusi savu attieksmi, izvirzot jaunu tēzi, kas tika pamatota ar *ex-Caffaro* un prasītājas apvienošanos. Pirmkārt, šī apvienošanās esot notikusi pēc *Caffaro* aiziešanas no PBS tirgus. Otrkārt, Komisija neesot pierādījusi, ka *ex-Caffaro* īstenoja izšķirošu ietekmi uz *Caffaro*.

26 Komisijas pieeja esot pretrunā judikatūrai uzņēmuma cesijas jomā. Uzņēmums, kurš pārņēma *ex-Caffaro* tiesības un pienākumus, bija *Caffaro* — sabiedrība, kura turpināja tā darbību ķīmijas nozarē. Aktīvi, kas attiecās uz PBS ražošanu, 1999. gadā tika nodoti *Solvay*. Materiālais elements, kas sekmēja pārkāpuma izdarīšanu, tādējādi bija zudis jau labu laiku pirms attiecīgās apvienošanās. Neviens *Caffaro* vai *ex-Caffaro* vadītājs vai valdes loceklis pēc apvienošanās neesot kļuvis par prasītājas darbinieku.

27 Ņemot vērā šos apstākļus, starp *Caffaro* un prasītāju nepastāvēja nekāda ekonomiska un funkcionālā turpinātība un labākajā gadījumā tā pastāvēja starp *ex-Caffaro* un *Caffaro*. Šo apsvērumu apstiprinot Komisijas lēmumu pieņemšanas prakse.

28 Turklāt Komisija neesot pietiekami atspoguļojusi sava lēmuma, ar kuru atzīta prasītājas atbildība par pārkāpumu, pamatojumu.

29 Savā replikā prasītāja apgalvo, ka no izmeklēšanas laikā izmantotās Komisijas pieejas, kas ir apstiprināta apstrīdētajā lēmumā, izriet, ka attiecīgā atbildības atzīšana ir pamatota ar izšķirošo ietekmi, ko prasītāja esot īstenojusi uz *Caffaro*.

30 No apstrīdētā lēmuma 411. apsvēruma izrietot, ka prasītājas atbildība tika atzīta, pamatojoties uz tās attiecībām ar *Caffaro*, it īpaši saikni, kas pastāvēja starp minēto sabiedrību un prasītāju saistībā ar vadošajiem darbiniekiem un prasītājas ietekmi uz *Caffaro* lēmumu pieņemšanas procesu.

31 Paziņojuma par iebildumiem 350. punktā Komisija esot atzinusi, ka prasītāja pārkāpuma izdarīšanas brīdī bija vairākuma *ex-Caffaro* kapitāldaļu turētāja, kā arī to, ka *Caffaro* bija atkarīga no prasītājas attiecībā uz tās lēmumu pieņemšanas procesu, un esot secinājusi, ka prasītāja uz "savas meitas sabiedrības *Caffaro*" rīcību īstenoja izšķirošu ietekmi. Apstrīdētajā lēmumā Komisija esot izvērtējusi un noraidījusi argumentus, kurus prasītāja bija izvirzījusi, atbildot uz paziņojumu par iebildumiem, un kuri galvenokārt attiecās uz to, ka prasītāja neīstenoja izšķirošu ietekmi uz *Caffaro*.

32 Saskaņā ar prasītājas viedokli Komisija nevarot apgalvot, ka apstrīdētajā lēmumā tā esot vienīgi pārņēmusi dažus no paziņojumā par iebildumiem ietvertos faktus, ņemot vērā to, ka tikai daži no apstrīdētā lēmuma 411. apsvērumā norādītajiem faktiem bija atbilstoši, lai atzītu prasītājas atbildību. Tas, ka Komisija paziņojumā par iebildumiem ir uzskaitījusi virkni iebildumu, paturot sev iespēju pēc iesaistīto uzņēmumu iebildumu uzklausīšanas noteikt, kuri no tiem bija uzskatāmi par izšķirošajiem, ir pretrunā minēto uzņēmumu tiesībām uz aizstāvību.

33 Apstāklis, ka Komisija pēc paziņojuma par iebildumiem nosūtīšanas mainīja savu pieeju, pamatojot apstrīdētā lēmuma atcelšanu. Apstrīdētais lēmums turklāt esot jāatceļ tā "neloģiskā rakstura" un tā pamatojuma neesamības dēļ.

34 Vienīgie fakti, kas tika ņemti vērā paziņojuma par iebildumiem stadijā (paziņojuma par iebildumiem 350. punkts), esot bijuši *ex-Caffaro* pilnīgā kontrole pār *Caffaro* kapitālu, tas, ka prasītāja bija vairākuma *ex-Caffaro* kapitāldaļu turētāja, un prasītājas izšķirošā ietekme uz *Caffaro* lēmumu pieņemšanas procesu. Atsaucei uz attiecīgo apvienošanos paziņojuma par iebildumiem 349. punktā, kas tika izdarīta "vienkārša faktu izklāsta" ietvaros, nav nekāda sakara ar juridisko vērtējumu attiecībā uz vainojamību pārkāpumā. Šī atsauce salīdzinājumā ar juridisko argumentāciju esot tik "vispārīga un attālināta", ka tā neesot ļāvusi prasītājai apzināties nepieciešamību atbildēt uz šo jautājumu.

35 Komisija apstrīdētajā lēmumā esot pirmo reizi apgalvojusi, ka prasītājas atbildība par pārkāpumu izriet no tās apvienošanās ar *ex-Caffaro*. Dēļ šīs neatbilstības starp paziņojumu par iebildumiem un apstrīdēto lēmumu prasītāja neesot varējusi iesniegt savus apsvērumus par attiecīgo iebildumu, kas esot izraisījis tās tiesību uz aizstāvību, kā arī Padomes 2002. gada 16. decembra Regulas (EK) Nr. 1/2003 par to konkurences noteikumu īstenošanu, kas noteikti [EKL] 81. un 82. pantā (OV 2003, L 1, 1. lpp.), 27. pantā paredzēto tiesību pārkāpumu.

36 Komisija apstrīd prasītājas argumentus.

Vispārējās tiesas vērtējums

37 Vispirms ir jāatgādina tie apsvērumi, kuru rezultātā Komisija konstatēja prasītājas atbildību.

38 Apstrīdētā lēmuma 370.–379. apsvērumā Komisija, atsaucoties uz Savienības judikatūru, ir rezumējusi principus, kurus tā piemēroja, lai identificētu par pārkāpumu atbildīgās sabiedrības.

39 Pirmkārt, tā atgādināja, ka mātes sabiedrību var uzskatīt par atbildīgu par meitas sabiedrības prettiesisko rīcību tiktāl, ciktāl meitas sabiedrība savu uzvedību tirgū nenosaka autonomi, bet galvenokārt piemēro mātes sabiedrības dotās norādes. Komisija precizēja, ka tā pēc būtības varēja prezumēt, ka meitas sabiedrība, kuras kapitālu pilnībā kontrolē mātes sabiedrība, galvenokārt piemēroja mātes sabiedrības dotās norādes, un ka mātes sabiedrība šo prezumpciju var atspēkot, iesniedzot pretējus pierādījumus (apstrīdētā lēmuma 374. apsvērums).

40 Otrkārt, Komisija, atsaucoties *a contrario* uz Tiesas 2000. gada 16. novembra spriedumā lietā C-279/98P *Cascades*/Komisija (*Recueil*, I-9693. lpp., 78. un 79. punkts) minētajiem apsvērumiem, norādīja, ka gadījumā, ja sākotnēji par pārkāpumu atbildīgā juridiskā persona pārtrauc savu darbību un zaudē savu juridiskas personas statusu un to pilnībā un galīgi pievieno kāda cita juridiska persona, tad šī pēdējā juridiskā persona ir jāsauc pie atbildības par pievienotās vienības izdarīto pārkāpumu (apstrīdētā lēmuma 378. apsvērums).

41 Saistībā ar prasītājas atbildību Komisija vispirms ir norādījusi, ka tā "savu meitas sabiedrību [*ex-Caffaro*] kontrolēja visā pārkāpuma laika posmā un ar [*ex-Caffaro*] starpniecību tā kontrolēja arī [*Caffaro*] brīdī, kad darbību PBS jomā bija pārņēmusi *Caffaro*" (apstrīdētā lēmuma 408. apsvērums). Apstrīdētā lēmuma šajā pašā apsvērumā Komisija konstatēja, ka starp trim iesaistītajām sabiedrībām pastāvēja kapitāla daļu piederības un darbinieku saikne.

42 Komisija vēl atgādināja, ka 1999. gada vasarā *Caffaro* izstājās no PBS tirgus un 2000. gadā *ex-Caffaro* bija pārņēmusi prasītāja (apstrīdētā lēmuma 409. apsvērums).

43 Apstrīdētā lēmuma 410. apsvērumā Komisija norādīja argumentus, ar kuriem prasītāja bija apstrīdējusi tās solidāro atbildību un kuri attiecās it īpaši uz to, ka kontrole, kuru prasītāja tajā laikā īstenoja uz *ex-Caffaro*, bija tikai 53–59 % apmērā, kas nebija pietiekama, lai atzītu prasītājas atbildību.

44 Visbeidzot apstrīdētā lēmuma 411. apsvērumā Komisija norādīja, ka:

"[..] pretēji [prasītājas] apgalvotajam, tās atbildība neizriet no minētās 53–59 % dalības [*ex-Caffaro*] kapitālā pārkāpuma laika posmā, bet no tās apvienošanās [..] ar [*ex-Caffaro*], kas bija simtprocentīga [*Caffaro*] — vienības, kas bija tieši iesaistīta pārkāpumā — mātes sabiedrība. Jautājumam par kontroli starp [prasītāju] un [*ex-Caffaro*] tātad nav nozīmes šajā gadījumā. Tas, kas šajā gadījumā būtu jāanalizē, ir kontroles attiecības starp vienību *SNIA[-]Caffaro* (pēc apvienošanās pārsaukta par *SNIA*) un meitas sabiedrību [*Caffaro*..]. Ņemot vērā simtprocentīgo dalību kapitālā, kas pārkāpuma laika posmā saistīja [*ex-Caffaro*] (šodien apvienojusies ar [prasītāju]) un [*Caffaro*], kā arī pierādījumu par [*Caffaro*] pakļautības attiecībām ar [prasītāju] saistībā ar tās lēmumu pieņemšanas procesu un saikni starp sabiedrībām attiecībā uz personāla vadību, Komisija apgalvo, ka [*ex-Caffaro*] īstenoja izšķirošu ietekmi uz savas meitas sabiedrības rīcību un ka ar [prasītājas …] izvirzītajiem faktiem nevar atspēkot tādu Komisijas prezumpciju, kāda formulēta paziņojumā par iebildumiem."

45 Ir jānorāda, ka, lai arī prasītāja prasības pieteikumā izšķir trīs iebildumus, kas būtībā attiecas uz iespējamo atbilstošas saiknes starp trim iesaistītajām sabiedrībām neesamību, tomēr no prasītājas argumentācijas, kā arī no tās tiesas sēdē formulētajiem apsvērumiem izriet, ka tā patiesībā izvirza trīs pamatus, kas attiecas, pirmkārt, uz kļūdu tiesību piemērošanā un vērtējumā saistībā ar tās solidārās atbildības konstatējumu, otrkārt, uz neatbilstību starp paziņojumu par iebildumiem un apstrīdētā lēmuma pamatojumu un, treškārt, uz pienākuma norādīt pamatojumu pārkāpumu.

Par iespējamo kļūdu tiesību piemērošanā un vērtējumā

46 Prasītāja norāda uz kļūdu tiesību piemērošanā saistībā ar tās atzīšanu par vainojamu attiecīgajā pārkāpumā, apgalvojot, ka Komisija nav pierādījusi, pirmkārt, ka *ex-Caffaro* īstenoja izšķirošu ietekmi uz *Caffaro*, otrkārt, ka šādu ietekmi uz *Caffaro* īstenoja prasītāja un, treškārt, ka *ex-Caffaro* un prasītājas pašas apvienošanās ir būtiska.

47 Ir jānorāda, ka no apstrīdētā lēmuma iepriekš minētā pamatojuma un it īpaši no tā 411. apsvēruma (skat. iepriekš 44. punktu) izriet, ka konstatējums attiecībā uz prasītājas atbildību par pārkāpumu balstās uz faktu, ka tā ir pievienojusi *ex-Caffaro* — sabiedrību, kura faktu rašanās laikā pilnībā kontrolēja *Caffaro*, kas bija tiešā aizliegtās vienošanās dalībniece.

48 Šim apsvērumam pretrunā nav tas, ka apstrīdētā lēmuma 408. un 411. apsvērumā Komisija ir arī minējusi dažas norādes, kas attiecas uz saikni starp iesaistītajām sabiedrībām pārkāpuma laikā, proti, "*Caffaro* pakļautības attiecības ar [prasītāju] saistībā ar tās lēmumu pieņemšanas procesu un saikni starp sabiedrībām attiecībā uz personāla vadību". Patiesībā šo norāžu papildu raksturs skaidri izriet no apstrīdētā lēmuma

411. apsvēruma, kurā ir norādīts, ka "jautājumam par kontroli starp [prasītāju] un bijušo uzņēmumu [*ex-Caffaro*] [..] nav nozīmes".

49 Šajā ziņā, runājot, pirmkārt, par prasītājas argumentiem attiecībā uz saikni starp *ex-Caffaro* un *Caffaro*, ir jāatgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru īpašā gadījumā, kad mātes sabiedrībai pilnībā pieder tās meitas sabiedrības kapitāla daļas, kura ir pārkāpjošās rīcības izdarītāja, pastāv vienkārša prezumpcija, ka šai mātes sabiedrībai ir izšķiroša ietekme pār savas meitas sabiedrības darbību.

50 Šajos apstākļos, lai prezumētu, ka mātes sabiedrība īsteno izšķirošu ietekmi pār meitas sabiedrības komercdarbības politiku, pietiek ar to, ka Komisija pierāda, ka visas meitas sabiedrības kapitāldaļas pieder tās mātes sabiedrībai. Pēc tam Komisija var uzskatīt, ka mātes sabiedrība ir solidāri atbildīga par tās meitas sabiedrībai noteiktā naudas soda samaksāšanu, ja vien šī mātes sabiedrība nesniedz pietiekamus pierādījumus, ka tās meitas sabiedrība rīkojas tirgū autonomi (skat. Tiesas 2009. gada 10. septembra spriedumu lietā C-97/08 P *Akzo Nobel* u.c./Komisija, Krājums, I-8237. lpp., 60. un 61. punkts un tajā minētā judikatūra).

51 Ņemot vērā šo judikatūru, šajā gadījumā Komisija tātad varēja atzīt, ka *ex-Caffaro* īsteno izšķirošu ietekmi uz *Caffaro*, pamatojoties uz prezumpciju, kas izriet no pilnīgām kontroles attiecībām starp šīm abām sabiedrībām.

52 Līdz ar to ir jānoraida prasītājas argumentācija, saskaņā ar kuru Komisija nevarēja pamatoties uz vienkāršu prezumpciju, bet tai bija pienākums izvirzīt konkrētas norādes par ietekmi. Patiesībā, lai atspēkotu attiecīgo prezumpciju, prasītājai ir pienākums iesniegt pietiekamus pierādījumus, kas liecinātu par to, ka *Caffaro* attiecībā pret mātes sabiedrību *ex-Caffaro* tirgū uzvedās autonomi.

53 Prasītāja šajā ziņā nav izvirzījusi nevienu faktu ne administratīvās procedūras laikā, ne arī Vispārējā tiesā, tā, no vienas puses, ir aprobežojusies ar attiecīgās prezumpcijas likumības apstrīdēšanu un, no otras puses, norādījusi uz saiknes starp prasītāju un *Caffaro* neesamību. Līdz ar to ir jāuzskata, ka Komisija, pamatojoties uz neatspēkoto prezumpciju, varēja konstatēt, ka pārkāpuma laikā *ex-Caffaro* īstenoja izšķirošu ietekmi uz *Caffaro* un ka šīs abas sabiedrības tātad veidoja vienu saimniecisko vienību, kas atbildīga par pārkāpumu.

54 Runājot, otrkārt, par saikni starp attiecīgo saimniecisko vienību un prasītāju, no apstrīdētā lēmuma 411. apsvēruma izriet, ka prasītājas solidārās atbildības konstatējums balstās uz faktu, ka tā bija pievienojusi *ex-Caffaro* — sabiedrību, kura īstenoja izšķirošu ietekmi uz *Caffaro*, un nevis uz izšķirošo ietekmi, ko prasītāja pārkāpuma laikā varēja īstenot uz *Caffaro*.

55 Līdz ar to prasītājas argumentācija, saskaņā ar kuru Komisija nav pierādījusi, ka tā īstenoja izšķirošu ietekmi uz *Caffaro*, ir jānoraida kā nederīga.

56 Treškārt, runājot par prasītājas argumentāciju, saskaņā ar kuru attiecīgā apvienošanās nav fakts, no kura var izrietēt tās atbildība par pārkāpumu, un katrā ziņā tā nav *Caffaro* saimnieciskās darbības pēctece, ir jāatgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru, ja saimnieciska vienība, kas ir izdarījusi konkurences tiesību normu pārkāpumu, izdara juridiskas vai organizatoriskas izmaiņas, šo izmaiņu rezultātā nav obligāti jābūt izveidotam jaunam uzņēmumam, kas atbrīvots no atbildības par pārkāpumu, ja no saimnieciskā viedokļa abas saimnieciskās vienības ir identiskas (skat. Tiesas 2007. gada 11. decembra spriedumu lietā C-280/06 *ETI* u.c., Krājums, I-10893. lpp., 42. punkts un tajā minētā judikatūra).

57 Konkurences tiesību normu efektīvas īstenošanas mērķiem tomēr var būt nepieciešams inkriminēt atbildību jaunajam uzņēmuma, kurš ir izdarījis pārkāpumu, īpašniekam, gadījumā, ja tas faktiski var tikt uzskatīts par sākotnējā īpašnieka pēcteci (Vispārējās tiesas 2009. gada 30. septembra spriedums lietā T-161/05 *Hoechst*/Komisija, Krājums, II-3555. lpp., 51. punkts).

58 Tā sauktais "saimnieciskās pēctecības" kritērijs ir piemērojams tādos īpašajos apstākļos kā gadījumā, ja par uzņēmuma vadību atbildīgā juridiskā persona pēc pārkāpuma izdarīšanas ir beigusi juridiski pastāvēt (Tiesas 1999. gada 8. jūlija spriedums lietā C-49/92 P Komisija/*Anic Partecipazioni*, *Recueil*, I-4125. lpp., 145. punkts) vai grupas iekšējas pārstrukturēšanas gadījumā, ņemot vērā strukturālās saiknes starp uzņēmuma sākotnējo īpašnieku un jauno īpašnieku, ja sākotnējais īpašnieks obligāti nebeidz juridiski pastāvēt, bet vairs neveic saimniecisko darbību attiecīgajā tirgū (Tiesas 2004. gada 7. janvāra spriedums apvienotajās lietās C-204/00 P, C-205/00 P, C-211/00 P, C-213/00 P, C-217/00 P un C-219/00 P *Aalborg Portland* u.c./Komisija, *Recueil*, I-123. lpp., 359. punkts).

59 Pretēji tam, ko apgalvo prasītāja, šajā gadījumā šādi īpašie apstākļi pastāv.

60 Patiesībā, kā arī izriet no šī sprieduma 53. punkta, attiecīgo pārkāpumu izdarīja vienība, kuru faktu rašanās laikā veidoja sabiedrības *Caffaro* un *ex-Caffaro*, un pēdējā minētā sabiedrība apvienošanās ar prasītāju rezultātā pēc pārkāpuma izdarīšanas pārstāja juridiski pastāvēt.

61 Šajā ziņā prasītāja nevar pamatoti atsaukties uz faktu, ka, neskatoties uz tās apvienošanos ar *ex-Caffaro*, tā faktiski nebija pārņēmusi uzņēmuma materiālos resursus un cilvēkresursus, kas bija sekmējuši pārkāpuma izdarīšanu.

62 Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru, ja attiecīgais uzņēmums beidz pastāvēt tāpēc, ka to ir pievienojusi iegūstošā sabiedrība, šī sabiedrība pārņem tā aktīvus un pasīvus, to skaitā atbildību par Savienības tiesību pārkāpumu. Šajā gadījumā par pievienojamā uzņēmuma izdarīto pārkāpumu var saukt pie atbildības to iegūstošo uzņēmumu (skat. Vispārējās tiesas 2006. gada 14. decembra spriedumu apvienotajās lietās no T-259/02 līdz T-264/02 un T-271/02 *Raiffeisen Zentralbank Österreich* u.c./Komisija, Krājums, II-5169. lpp., 326. punkts un tajā minētā judikatūra).

63 Šajā ziņā nav nozīmes apstāklim, ka meitas sabiedrība *Caffaro*, kura ir piedalījusies pārkāpumā, turpina juridiski pastāvēt. Runājot par vienu no divām juridiskajām personām, kurām pieder attiecīgā saimnieciskā vienība, izvēle vainot meitas sabiedrību neietekmē mātes sabiedrības — *ex-Caffaro* — un līdz ar to arī prasītājas atzīšanu par vainojamu pārkāpumā.

64 Turklāt šos apsvērumus apstiprina arī tas, ka *ex-Caffaro* un prasītājas apvienošanās notika tādu sabiedrību grupas ietvaros, kuras pastāvēja jau pārkāpuma izdarīšanas laikā.

65 Kā izriet no apstrīdētā lēmuma 408. un 411. apsvērumā izklāstītajiem faktiem, kurus prasītāja nav apstrīdējusi, pārkāpuma laikā tā ne tikai bija galvenā *ex-Caffaro* akcionāre ar dalību 53–59 % apmērā, bet tā iecēla arī visus minētās sabiedrības valdes locekļus, no kuriem viens bija arī prasītājas valdes loceklis. Turklāt pastāv arī norāde, ka prasītāja bija iesaistīta *ex-Caffaro* un *Caffaro* lēmumu pieņemšanas procesā, kas izriet no apstākļa, ka lēmums par *Caffaro* aiziešanu no PBS tirgus bija pievienots prasītājas vadības 1999. gada 19. janvāra sanāksmes protokola pielikumā (apstrīdētā lēmuma 411. apsvērums).

66 Ņemot vērā šos apstākļus, iesaistīto sabiedrību apvienošanās, kas notika pēc pārkāpuma izdarīšanas, attiecas uz iekšējo pārstrukturēšanu tādu sabiedrību grupas ietvaros, kuras vienoja strukturālā saikne, kas apstiprina saimniecisko pēctecību starp *ex-Cafaro* un prasītāju (šajā ziņā skat. iepriekš 58. punktā minēto spriedumu apvienotajās lietās *Aalborg Portland* u.c./Komisija, 344. un 359. punkts).

67 Turklāt šie apsvērumi atšķir šo gadījumu no situācijām, saistībā ar kurām tika pieņemts Komisijas 1984. gada 23. novembra Lēmums 85/74/EEK par procedūru saskaņā ar [EKL 81.] pantu (Lieta IV/30.907 — Peroksiprodukti) (OV 1985, L 35, 1. lpp.), 1986. gada 23. aprīļa Lēmums 86/398/EEK par procedūru saskaņā ar [EKL 81.] pantu (Lieta IV/31.149 — Polipropilēns) (OV L 230, 1. lpp.) un 1988. gada 21. decembra Lēmums 89/191/EEK par procedūru saskaņā ar [EKL 81.] pantu (Lieta IV/31.866, *PEBD*) (OV 1989, L 74, 21. lpp.). Patiesībā šie lēmumi, uz kuriem atsaucas prasītāja, attiecas uz situācijām, kurās ar pārkāpumu saistītā darbība tiek pārņemta tādu uzņēmumu grupas ietvaros, kurus nevieno strukturālas saiknes, līdz ar to šajā ziņā tiem nav līdzības ar šo gadījumu.

68 Ņemot vērā iepriekš minēto, saskaņā ar iepriekš 56.–58. punktā atgādināto pastāvīgo judikatūru Komisija prasītāju kā jauno attiecīgās saimnieciskās vienības īpašnieci ir pamatoti atzinusi par solidāri atbildīgu par pārkāpumu, ko izdarījusi vienība, ko veidoja sabiedrības *Caffaro* un *ex-Caffaro*, tā kā pēdējo minēto sabiedrību pēc pārkāpuma izdarīšanas bija pievienojusi prasītāja. Šo apsvērumu turklāt apstiprina apstāklis, ka attiecīgā apvienošanās ir notikusi grupas iekšējas pārstrukturēšanas ietvaros.

69 Līdz ar to šis pamats ir jānoraida.

Par iespējamo neatbilstību starp paziņojumu par iebildumiem un apstrīdēto lēmumu

70 Prasītāja apgalvo, ka fakts, kas ļāva Komisijai atzīt tās atbildību par pārkāpumu, proti, prasītājas apvienošanās ar *ex-Caffaro*, paziņojumā par iebildumiem nav pietiekami atspoguļots.

71 Tā it īpaši norāda, ka, pamatojoties uz attiecīgo apvienošanos apstrīdētajā lēmumā, Komisija ir mainījusi pamatojumu, kas ietverts paziņojumā par iebildumiem, kurš bija balstīts uz prasītājas pašas īstenoto izšķirošo ietekmi uz "tās meitas sabiedrības *Caffaro*" rīcību (paziņojuma par iebildumiem 350. punkts). Prasītāja uzskata, ka šī neatbilstība starp paziņojumu par iebildumiem un apstrīdēto lēmumu ir Regulas Nr. 1/2003 27. panta, kā arī tiesību uz aizstāvību pārkāpums.

72 Komisija norāda uz šī argumenta nepieņemamību, apgalvojot, ka tas ir jauns pamats, kas pirmo reizi tika izvirzīts replikas stadijā.

73 Jāatgādina, ka saskaņā ar Reglamenta 48. panta 2. punktu tiesvedības laikā nav atļauts izvirzīt jaunus pamatus, izņemot gadījumus, kad tie ir saistīti ar tādiem tiesību vai faktiskiem apstākļiem, kas ir kļuvuši zināmi iztiesāšanas laikā. Tomēr pamats, kas papildina agrāk prasības pieteikumā par lietas uzsākšanu tieši vai netieši izvirzītu pamatu un kam ar to ir cieša saikne, ir atzīstams par pieņemamu (skat. Vispārējās tiesas 2000. gada 19. septembra spriedumu lietā T-252/97 *Dürbeck*/Komisija, *Recueil*, II-3031. lpp., 39. punkts un tajā minētā judikatūra).

74 Šajā gadījumā prasības pieteikumā prasītāja norāda, ka Komisija ir "mainījusi savu juridisko pamatojumu attiecībā uz saikni starp [prasītāju] un [*Caffaro*] salīdzinājuma ar paziņojumu par iebildumiem un ir pamatojusies uz jaunu tēzi, kas attiecas [..] uz [prezumpciju par izšķirošu ietekmi]", kā arī uz apstākli, ka "[tās] atbildība [..] mazāk izriet no [tās] materiāltiesiskās dalības [..] pārkāpumā kā no [tās] apvienošanās ar [*ex-Caffaro*]".

75 Ir jāuzskata, ka ar šiem argumentiem prasītāja prasības pieteikuma iesniegšanas stadijā ir izvirzījusi argumentāciju, kas attiecas uz iespējamu neatbilstību starp paziņojumu par iebildumiem un apstrīdēto lēmumu. Turklāt Komisija iebildumu rakstā pati ir atbildējusi uz šo argumentāciju, norādot it īpaši, ka paziņojumā par iebildumiem ir minēti visi atbilstošie fakti, kā arī turpmāk apstrīdētajā lēmumā piemērotie tiesību principi.

76 Šādos apstākļos argumentācija, ko prasītāja izvirzījusi replikā un kas attiecas uz Regulas Nr. 1/2003 27. panta, kā arī tās tiesību uz aizstāvību pārkāpumu, kas izriet no attiecīgās iespējamās neatbilstības, ir jāuzskata par vienkāršu prasības pieteikumā netieši norādītā pamata papildinājumu.

77 Līdz ar to šis pamats ir jāuzskata par pieņemamu.

78 Būtībā ir jāatgādina, ka atbilstoši Regulas Nr. 1/2003 27. panta 1. punktam pirms lēmuma pieņemšanas Komisija iesaistītajiem uzņēmumiem sniedz iespēju izteikties par jautājumiem, par kuriem Komisija izteikusi iebildumus. Komisija savu lēmumu balsta vienīgi uz iebildumiem, kurus attiecīgajām pusēm bijusi iespēja komentēt.

79 Šajā tiesību normā paredzētā procesuālā garantija attiecas uz tiesību uz aizstāvību ievērošanas principu, kurš tostarp prasa, ka paziņojumā par iebildumiem, ko Komisija adresē uzņēmumam, kuram tā paredz uzlikt sodu par konkurences normu pārkāpumu, ir jāietver visi norādītie būtiskie fakti par šo uzņēmumu — tādi kā pārmestie fakti, to kvalificēšana un pierādījumi, uz kuriem pamatojas Komisija, lai šis uzņēmums varētu derīgi izmantot savus argumentus pret to uzsāktajā administratīvajā procesā (šajā ziņā skat. Tiesas 1970. gada 15. jūlija spriedumu lietā 41/69 *ACF Chemiefarma*/Komisija, *Recueil*, 661. lpp., 26. punkts, un 2009. gada 3. septembra spriedumu apvienotajās lietās C-322/07 P, C-327/07 P un C-338/07 P *Papierfabrik August Koehler* u.c./Komisija, Krājums, I-7191. lpp., 36. punkts).

80 Tomēr paziņojumā par iebildumiem ietverto faktu juridiskais novērtējums pēc definīcijas var būt tikai pagaidu novērtējums, un vēlāks Komisijas lēmums nevar tikt atcelts, pamatojoties vienīgi uz to, ka galīgie secinājumi, kas izdarīti uz šo faktu pamata, precīzi neatbilst pagaidu novērtējumam. Komisijai faktiski ir jāuzklausa paziņojumu par iebildumiem adresāti un, lai īpaši ievērotu viņu tiesības uz aizstāvību, vajadzības gadījumā jāņem vērā viņu atbildēs uz iebildumiem izteiktās piezīmes, izdarot labojumus savā analīzē (Vispārējās tiesas 2004. gada 8. jūlija spriedums lietā T-44/00 *Mannesmannröhren-Werke*/Komisija, T-44/00, Krājums, II-2223. lpp., 100. punkts, un 2008. gada 8. jūlija spriedums lietā T-54/03 *Lafarge*/Komisija, Krājumā nav publicēts, 97. punkts).

81 Lēmums, kurš balstīts uz būtiskiem faktiem, attiecībā uz kuriem iesaistītais uzņēmums nav varējis nodrošināt savu aizstāvību, ir jāatceļ neatkarīgi no tā, vai uzņēmuma atbildību var atzīt, pamatojoties uz citiem faktiem (šajā ziņā skat. iepriekš 79. punktā minēto spriedumu apvienotajās lietās *Papierfabrik August Koehler* u.c./Komisija, 43. un 44. punkts).

82 Šajā gadījumā ir jānorāda, ka paziņojuma par iebildumiem 326.–328. punktā Komisija ir norādījusi uz tiesību principiem un judikatūru, saskaņā ar kuru, ja juridiska persona, kas izdarījusi pārkāpumu, ir beigusi juridiski pastāvēt, tās atbildība var pāriet uz tās saimnieciskās darbības pēcteci, atsaucoties it īpaši uz gadījumu, kad par pārkāpumu atbildīgo sabiedrību pārņem cita sabiedrība.

83 Turklāt, novērtējot prasītājas atbildību par pārkāpumu, Komisija paziņojuma par iebildumiem 349. apsvērumā ir it īpaši norādījusi — "kā iepriekš tika paskaidrots, 2000. gadā notika [*ex-*]*Caffaro* apvienošanās ar [prasītāju] un [*Industrie Chimiche Caffaro*] mainīja savu nosaukumu, kļūstot par *Caffaro*".

84 Ir jāuzskata, ka šo faktu izklāstīšana paziņojumā par iebildumiem ļāva prasītājai apzināties attiecīgās apvienošanās saikni ar tās atbildību un tātad arī saprast Komisijas izvirzītā iebilduma saturu.

85 Šo secinājumu nemaina apstāklis, ka, lai arī tā ir atsaukusies uz attiecīgo apvienošanos paziņojuma par iebildumiem 349. punktā, Komisija nav konkrēti iekļāvusi šo faktu prasītājas rīcības juridiskajā novērtējumā, ņemot vērā šī paša paziņojuma 326.–328. punktā ietvertos principus.

86 It īpaši ir jānorāda, ka, neskatoties uz paziņojuma par iebildumiem 349. punktā norādīto atsauci attiecībā uz minēto apvienošanos, Komisija nākamajā punktā ir norādījusi, ka tā prezumēja, ka prasītāja īstenoja izšķirošu ietekmi uz savas "meitas sabiedrības *Caffaro*" rīcību, ņemot vērā saikni starp iesaistītajām sabiedrībām, kas pastāvēja pārkāpuma laikā.

87 Tomēr, kā izriet no iepriekš 79. un 80. punktā minētās judikatūras, paziņojumā par iebildumiem ietverto faktu juridiskais novērtējums ir vienīgi pagaidu novērtējums. Likumīgi precizējot šo vērtējumu galīgajā lēmumā, Komisijai jāvar piešķirt lielāku nozīmi tiem faktiem, kuri agrāk tika uzskatīti par sekundāriem, taču ar nosacījumu, ka tā ņem vērā tikai tos faktiskos apstākļus, attiecībā uz kuriem ieinteresētajām personām ir bijusi iespēja sniegt paskaidrojumus, un ka administratīvā procesa laikā tā ir sniegusi visu informāciju, kas nepieciešama aizstāvībai (šajā ziņa skat. ģenerāladvokāta Ī. Bota [*Y. Bot*] secinājumus iepriekš 79. punktā minētajā spriedumā apvienotajās lietās *Papierfabrik August Koehler* u.c./Komisija, *Recueil*, I-7196. lpp., 93. punkts).

88 Šajā gadījumā tiktāl, ciktāl attiecīgie faktiskie apstākļi un tiesību principi bija norādīti paziņojumā par iebildumiem, tas, ka Komisija nav izskaidrojusi precīzo novērtējumu, kas piešķirts vienam no šiem faktiskajiem apstākļiem, neliedz prasītājai lietderīgi izmantot savas aizstāvības tiesības.

89 Šo secinājumu apstiprina no lietas materiāliem izrietošais apstāklis, ka prasītāja gan savā atbildē uz paziņojumu par iebildumiem, gan tiesas sēdē bija izvirzījusi specifisku argumentāciju, kas attiecās uz sekām, ko minētā apvienošanās atstāja uz tās atbildību par pārkāpumu.

90 No tā izriet, ka paziņojums par iebildumiem ļāva prasītājai novērtēt tās apvienošanās ar *ex-Caffaro* nozīmi tā iebilduma ietvaros, kas attiecas uz prasītājas solidāro atbildību par pārkāpumu, kā arī izteikt savu viedokli par šo faktu.

91 Ņemot vērā šos apsvērumus, ir jāuzskata, ka paziņojumā par iebildumiem nav pieļauta kļūda, kas būtu varējusi ietekmēt prasītājas aizstāvības iespējas.

92 Līdz ar to šo pamatu nevar atbalstīt.

Par iespējamo pienākuma norādīt pamatojumu pārkāpumu

93 Prasītāja norāda uz apstrīdētā lēmuma pamatojuma saistībā ar tās solidāro atbildību par pārkāpumu nepietiekamību, kā arī uz šī pamatojuma pretrunīgo raksturu.

94 No pastāvīgās judikatūras izriet, ka EKL 253. pantā prasītajam pamatojumam ir jābūt pielāgotam attiecīgā akta būtībai un tam nepārprotami un viennozīmīgi jāatspoguļo iestādes — akta autores — argumentācija, lai ļautu ieinteresētajām personām noskaidrot veiktā pasākuma pamatojumu un kompetentajai tiesai veikt pārbaudi (skat. Tiesas 1998. gada 2. aprīļa spriedumu lietā C-367/95 P Komisija/*Sytraval* un *Brink's France*, *Recueil*, I-1719. lpp., 63. punkts un tajā minētā judikatūra).

95 Šajā gadījumā, kā tas arī izriet no šī sprieduma 37.–44. punkta, Komisija apstrīdētajā lēmumā ir izklāstījusi gan tiesību principus, gan arī faktiskos apsvērumus, ar kuriem tā pamatojusi konstatējumu attiecībā uz prasītājas atbildību.

96 It īpaši, pirmkārt, no apstrīdētā lēmuma 411. apsvēruma izriet, ka Komisija ir konstatējusi, ka *ex-Caffaro* īstenoja izšķirošu ietekmi uz *Caffaro*, ņemot vērā pilnīgo kontroli, kas starp šīm sabiedrībām pastāvēja pārkāpuma laikā, tādējādi radot prezumpciju, ko prasītāja netika atspēkojusi.

97 Otrkārt, no šī paša apsvēruma izriet, ka Komisija ir atzinusi prasītājas atbildību, pamatojoties uz tās pievienojošās sabiedrības statusu, ņemot vērā tās apvienošanos ar *ex-Caffaro*, kas bija *Caffaro* — sabiedrības, kura bija tieši iesaistīta pārkāpumā — mātes sabiedrība.

98 Secinājumam, kas izriet no šiem apsvērumiem, nekādi nav pretrunā citi fakti, uz kuriem norādījusi Komisija, proti, apstāklis, ka pārkāpuma laikā prasītāja bija galvenā *ex-Caffaro* akcionāre un ka starp iesaistītajām sabiedrībām pastāvēja zināma saikne personāla ziņā (apstrīdētā lēmuma 408. apsvērums), kā arī norādes par to, ka prasītāja bija iejaukusies *Cafarro* lēmumu pieņemšanas procesā (apstrīdētā lēmuma 411. apsvērums). Patiesībā šie pārējie fakti apstiprina, ka starp prasītāju un *ex-Caffaro* pastāvēja saimnieciska turpinātība, apliecinot, ka attiecīgā apvienošanās notika tādu sabiedrību grupas ietvaros, kuras saistīja strukturāla saikne, kas pastāvēja jau pārkāpuma izdarīšanas laikā (skat. iepriekš 64.–66. punktu).

99 Līdz ar to ir jānorāda, ka nepastāv pretrunas pamatojumā, uz kurām bija norādījusi prasītāja un kuras attiecās uz apstākli, ka Komisija, pirms nolemt, ka šim faktam "nebija nozīmes" (apstrīdētā lēmuma 411. apsvērums), bija konstatējusi, ka prasītāja kontrolēja savu meitas sabiedrību visu pārkāpuma laika posmu (apstrīdētā lēmuma 408. apsvērums). No apstrīdētā lēmuma 411. apsvēruma izriet, ka kontrole, ko prasītāja pārkāpuma izdarīšanas laika posmā īstenoja uz savu meitas sabiedrību, nepamato secinājumu par prasītājas atbildību, kas balstās uz tās pievienojošās sabiedrības statusu, bet, ka tā iekļaujas attiecīgajā argumentācijā vienīgi kā norāde par to, ka aplūkotā apvienošanās notikusi iepriekš pastāvošu sabiedrību grupas ietvaros.

100 Turklāt prasītāja kļūdaini apgalvo, ka no apstrīdētā lēmuma izriet, ka Komisija vēlējās palikt pie savas paziņojumā par iebildumiem izklāstītās tēzes, saskaņā ar kuru tās atbildība no tiesību viedokļa pietiekamā apmērā izrietēja no ietekmes, ko tā īstenoja uz *Caffaro* un *ex-Caffaro* pārkāpuma laikā.

101 Prasītāja šo apsvērumu secina no apstākļa, ka apstrīdētā lēmuma 410. un 411. apsvērumā Komisija ir izvērtējusi argumentus, ar kuriem prasītāja vēlējusies pierādīt, ka tā neīstenoja ietekmi uz *Caffaro*. Tomēr tieši atbildot uz šiem argumentiem Komisija ir norādījusi, ka "pretēji [prasītājas] apgalvotajam prasītājas atbildība neizriet no [tās]

dalības *Caffaro* [..] kapitālā, bet gan no [prasītājas] apvienošanās ar [*ex-Caffaro*], kas pilnībā bija [*Caffaro*] mātes sabiedrība" (apstrīdētā lēmuma 411. apsvērums).

102 Visbeidzot prasītāja kritizē Komisijas "centienus sadalīt pamatojumu vairākos elementos, no kuriem priekšroku dodot tikai dažiem", apgalvojot, ka pat tad, ja apstrīdētā lēmuma 411. apsvērums tiktu uzskatīts par "atsevišķu apstākļu sajaukumu", Komisija "nevarēja *a posteriori* piešķirt izšķirošu nozīmi vienīgi dažiem no tiem" (replikas 42. punkts).

103 Ar šiem pārmetumiem prasītāja nav ņēmusi vērā to, ka apstrīdētajā lēmumā izklāstītajā pamatojumā papildus galvenajiem apsvērumiem var būt ietvertas norādes, kas apstiprina šos apsvērumus.

104 Ņemot vērā to, ka no attiecīgā pamatojuma kopumā izriet, ka prasītāja ir atzīta par solidāri atbildīgu, pamatojoties uz to, ka tā bija pievienojusi vienu no sabiedrībām, kas bija atbildīga par pārkāpumu izdarītājas saimnieciskās vienības pārvaldību, apstāklis, ka tiek atspoguļota sakne, kas pārkāpuma laikā pastāvēja starp iesaistītajām sabiedrībām, var tikai apstiprināt šo secinājumu, apliecinot, ka attiecīgā apvienošanās notika tādu sabiedrību grupas ietvaros, kuras vieno strukturālas saiknes.

105 Ņemot vērā visus šos apsvērumus, ir jānoraida pamats, kas attiecas uz pienākuma norādīt pamatojumu pārkāpumu, un līdz ar to šī prasība kopumā.

Par tiesāšanās izdevumiem

106 Atbilstoši Reglamenta 87. panta 2. punktam lietas dalībniekam, kuram spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Tā kā prasītājai spriedums ir nelabvēlīgs, tai jāpiespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus saskaņā ar Komisijas prasījumiem.

Ar šādu pamatojumu

VISPĀRĒJĀ TIESA (sestā palāta paplašinātā sastāvā)

nospriež:

1) prasību noraidīt;

2) *SNIA SpA* atlīdzina tiesāšanās izdevumus.

Vadapalas Dittrich Truchot

Pasludināts atklātā tiesas sēdē Luksemburgā 2011. gada 16. jūnijā.

[Paraksti]